

ת"פ 55773/05/19 - מדינת ישראל נגד טופז ברוורמן

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 55773-05-19 מדינת ישראל נ' ברוורמן

בפני בעניין:	כבוד השופטת קרן וקסלר המאשימה	מדינת ישראל
נגד		
הנאשם		טופז ברוורמן

גזר דין

כתב האישום המתוקן

1. ביום 20.10.2021 הורשע הנאשם על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירות איומים, לפי סעיף 192 בחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") ותקיפת בת זוג, לפי סעיף 382(ב) בחוק העונשין.
2. במסגרת הסדר טיעון שנרקם בין הצדדים נמחק כתב אישום נוסף, שצורף לתיק העיקרי (ת"פ 53513-12-19), וסוכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר בעניינו, אשר יתייחס, בין היתר, לאפשרות ביטול ההרשעה.
3. על פי המתואר בכתב האישום המתוקן, בתאריך 3.1.2019 בהיותם בבית, התגלע ויכוח בין הנאשם לבין רעייתו, המתלוננת, בעת שהמתלוננת הניקה את בנם המשותף בן החודשיים וחצי. הנאשם קרב את ידו למתלוננת כשאצבעו מושטת קדימה וצעק עליה. משהסיטה המתלוננת את ידו מפניה, תקף אותה הנאשם בכך שאחז בצווארה תוך שהוא מאיים "אם עוד פעם אחת זה יקרה זה יהיה יותר גרוע".

תסקירי שירות המבחן

4. תסקיר מיום 11.5.2022 התייחס בהרחבה לקורותיו של הנאשם ומטעמי צנעת הפרט יובאו עיקריו בתמצית. הנאשם הינו בן 33, אב לשני בנים בגילאים 3 ו-5. כיום פרוד מהמתלוננת. עובד בחברה העוסקת בתחום ההיי טק, מזה כשנתיים. הוא השלים 12 שנות לימוד ובהמשך שירת בצה"ל כלוחם. את המתלוננת הכיר בהיותו בן 27 ובשנת 2014 נישאו. לדבריו, לאחר לידה בנם הראשון חלה נסיגה במערכת היחסים בינו לבין המתלוננת, על רקע חילוקי דעות ביניהם, אולם על רקע אהבתו אליה וחוסר רצונו להיפרד פעל בהתאם לרצונותיה ודחק את

רגשותיו. בהתייחס לעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן, נטל הנאשם אחריות ותאר כי באותה תקופה חווה לחץ במערכת היחסים, אשר הייתה רגשית מתחים לאחר לידת הבן הצעיר ולדבריו, התנהלותו האגרסיבית והאימפולסיבית במהלך האירוע נבעה מתחושות תסכול וחוסר אונים שחווה. הנאשם שלל אלימות פיזית, מילולית, רגשית או אחרת כלפי המתלוננת, פרט לאירוע המיוחס לו בכתב האישום המתוקן, אולם תאר אלימות מילולית ורגשית של המתלוננת כלפיו. לדברי הנאשם, פנה לאחר הפרידה לטיפול פסיכולוגי פרטי והציג סיכום מאת הפסיכולוגית המטפלת לפיו, להערכתה, הנאשם הוא נורמטיבי וטוב, ללא קשיים רגשיים חריגים. לאחר שמונה חודשים הופסק הטיפול מטעמים כלכליים.

עוד עלה מהתסקיר כי במסגרת ההליכים בבית המשפט לענייני משפחה ותביעת למשמורת בלעדית, שהגישה המתלוננת, הופנו בני הזוג להדרכה הורית וכן להערכה פסיכולוגית על מנת לבחון את כשירותם כהורים. ממסמכים שהוצגו לשירות המבחן עלה כי הנאשם הקפיד על הגעה רציפה לפגישות וניכר רצונו לקשר עם הילדים. הנאשם תאר כי כיום קיימים הסדרי ראייה משותפים תוך כיבוד הדדי, ללא מעורבות גורמים חיצוניים וכי בעת הנוכחית הקשר בינו לבין המתלוננת הוא טוב ומכבד.

קצינת המבחן שוחחה עם המתלוננת, אשר סיפרה על אלימות פיזית ומילולית שהחלה לאחר לידת בנם הראשון ואשר החמירה עם לידת בנם השני. לדבריה, בעת הנוכחית חלה רגיעה ביחסים, להערכתה בשל ההליך המשפטי, וצינה כי חשה מאוימת מפני הנאשם בשל אופיו הבלתי צפוי והתנהלותו האימפולסיבית.

שירות המבחן התרשם, כי הנאשם איננו מאופיין בדפוסי אלימות מושרשים. מהאבחון שנערך לו עלה, שהוא בעל נטייה לדחיסת רגשות שליליים והוא מתקשה לווסת את עצמו במצבי דחק וחוויות טעונות רגשית ועלול לפעול באופן אימפולסיבי. נוכח נכונות ראשונית של הנאשם לבחון באופן ביקורתי את חלקו בעבירות, הוא הופנה להליך טיפול ייעודי בתחום האלימות במשפחה. בנסיבות אלה, המליץ שירות המבחן לדחות את הדיון במספר חודשים על מנת לעקוב אחר השתלבותו של הנאשם בטיפול.

5. תסקיר משלים מיום 13.9.2022 התייחס להליך הטיפול שערב הנאשם. הנאשם שולב בחודש יוני 2022 במרכז לשלום המשפחה בחדרה וממידע שהתקבל מגורמי הטיפול עלה שנבנתה עבורו תכנית טיפולית הכוללת טיפול פרטי בתדירות של כפעם בשבוע. הנאשם הקפיד להגיע לטיפולים באופן רציף ובדייקנות, במסגרת השיחות העלה תכנית משמעותיים והצליח לבחון באופן ביקורתי את מצבו הקונפליקט עם המתלוננת שעמם התמודד.

הנאשם שיתף את שירות המבחן, כי במהלך תקופת הדחיה מערכת היחסית עם המתלוננת מלאה מתחים וקשיי תקשורת ותאר שהגיש כנגדה וכנגד אחיה תלונה בגין אלימות שהפגינו כלפיו. לדבריו, מצוי בקשר זוגי חדש ומפקיד לשמור על קשר עם ילדיו בהתאם להסכמי הראיה.

בשיחה נוספת שערך שירות המבחן עם המתלוננת, תארה כי הקשר בינה לבין הנאשם מורכב אולם במהלך הדחיה לא היו אירועי אלימות נוספים. עם זאת, התקשורת עם הנאשם מלווה בקונפליקטים והיא חווה איום מפני ואף חוששת מהמפגשים עמו בשל אופיו האימפולסיבי והבלתי צפוי.

להערכת שירות המבחן, נוכח דיווחי הצדדים על מורכבות בינאמיקת היחסים ביניהם ובשים לב לקיומו של סכסוך פעיל הקשור במשמורת על הילדים, קיים סיכון להישנות עבירות מתחום אלימות זוגית. עם זאת, המשך טיפול במרכז לשלום המשפחה עשוי להפחית ממידת הסיכון.

לפיכך, המלצת שירות המבחן, היא להשית על הנאשם צו מבחן בן 18 חודשים אשר במסגרתו ישלים את הליך הטיפול שהחל במסגרת המרכז לשלום המשפחה בחדרה, תחת פיקוח השירות.

6. אשר לשאלת ההרשעה, בהתחשב בחשש שהביע הנאשם לפיו אם יורשע ייפגע הסיווג הביטחוני שלו ובהתאם לא יוכל לקחת חלק בפרויקטים משותפים עם משרד הביטחון ותיגרם לו פגיעה במישור התעסוקתי, סבור שירות המבחן כי הרשעה תפגע בנאשם באופן קונקרטי ומידי במישור התעסוקתי ולפיכך ביקש לשקול את ביטול הרשעתו בדין.

טיעוני הצדדים

7. ב"כ המאשימה עמדה על הערכים המוגנים שבהם פגע הנאשם ובהם הצורך בשמירה על שלווה נפשה ובטחונה של המתלוננת והדגישה כי המעשים מושא כתב האישום בוצעו בביתה של המתלוננת האמור לשמש לה מבצר, ובשעה שהניקה את בנה הפעוט.

8. על אף חומרת המעשים, נוכח הנתונים העומדים לזכות הנאשם, קרי, היעדר עבר פלילי או תיקים פתוחים חדשים, פרידת בני הזוג והתסקירים החיוביים שהוגשו בעניינו של הנאשם, המלמדים על השתלבות בהליך טיפולי, עתרה לאמץ את המלצת שירות המבחן, על אף שהיא חורגת ממתחם העונש ההולם לו עותרת המאשימה בתיקים מסוג זה, כך שיוטל על הנאשם עונש מאסר על תנאי בצד קנס כספי וצו מבחן.

9. אשר להרשעה, טענה ב"כ המאשימה כי העתירה לביטול ההרשעה אינה עומדת בתנאים שהתוו ב"הלכת כתב", שכן סוג העבירה בה הורשע הנאשם אינו מאפשר ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באינטרס הציבורי ולא הוכחה פגיעה קונקרטית העלולה להיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו. בתוך כך נטען, כי המלצת שירות המבחן להימנע מהרשעה מבוססת על חשש בלבד ולא הוצגו הוכחות לכך שהיקף תעסוקתו של הנאשם ייפגע או לכך שהרשעה תפגע באופן דרסטי בשיקומו.

10. ב"כ הנאשם ביקש לתת דגש לכך שכתב האישום תוקן באופן משמעותי באופן שנמחק ממנו האישום השני וכן נמחק כתב אישום נוסף שהוגש כנגד הנאשם במסגרת ת.פ. 53513-12-19, במסגרת הסדר הטיעון עם הצדדים, שנבע, בין היתר, מקשיים ראייתיים ניכרים. כמו כן, ביקש לייחס משקל לכך שמדובר בהסתבכות יחידה לנאשם, שהוא נעדר הרשעות קודמות; לחלופי הזמן מאז האירוע, כארבע שנים, שבמהלכן לא אירעו מקרים נוספים; להודיית הנאשם בהזדמנות הראשונה שניתנה לו, אשר חסכה מהמתלוננת את עדותה בבית המשפט, על כל המשתמע מכך; לנטילת האחריות והבעת החרטה. ציין, כי במסגרת הדיונים בבית המשפט לענייני משפחה התרחשו אירועים חריגים ואף הוגשה תלונה מצד הנאשם כנגד המתלוננת ואחיה, לפיה ניסו לפגוע בו

שהובילה להגשת כתב אישום כנגד המתלוננת.

11. אשר לשאלת ההרשעה, ביקש ב"כ הנאשם לאמץ את המלצת שירות המבחן ולייחס משקל להליך הטיפול שעבר הנאשם ולשיתוף הפעולה שלו בתוכנית שהותוותה עבורו. לטענתו, ראוי לבטל את הרשעת הנאשם בהתחשב במכלול הנסיבות העומדות לזכותו, כמו גם בנזק שייגרם לו בפן התעסוקתי, ככל שתיוותר ההרשעה על כנה. כמו כן, הוצג מכתב נושא תאריך 5.6.2019 חתום על ידי מנהלו הישיר של הנאשם לפיו הנאשם עובד מקצועי ויסודי, התורם רבות לחברה.

12. הנאשם, בדברו לעונש, הביע חרטה על המעשה שביצע, הדגיש כי מדובר באירוע חריג, שאינו מאפיין את אורחותיו וביטא מחויבות להליך הטיפול, אותו העמיד בראש סדר העדיפויות וכן נכונות לפעול לכך שיתקיים קשר תקין בינו לבין המתלוננת.

לדברי הנאשם, הואיל ולחברה בה הוא מועסק יש לקוחות בתחום הביטחוני, מתקיימות בדיקות רקע לעובדים ולפיכך ככל הנראה תוביל הרשעה לפיטוריו.

דין והכרעה

13. המחלוקת בין הצדדים נוגעת לשאלת ההרשעה בלבד ולפיכך יתמקד הדיון בסוגיה זו.

ההלכה בשאלת הימנעות מהרשעה נקבעה זה מכבר בע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל** (21.8.1997) והשתרשה בפסיקתנו. נפסק, כי על דרך הכלל, נאשם שאשמתו הוכחה יורשע בדין, ואילו הימנעות מהרשעה שמורה למקרים חריגים ויוצאי דופן, שבהם מתגלה פער שאינו סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין התועלת שתצמח ממיצוי הדין עמו. לשם הימנעות מהרשעה, יש צורך בקיומם של שני תנאים מצטברים: האחד, סוג העבירה מאפשר בנסיבות המקרה לוותר על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים והשני, כי ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

14. יישום המבחנים לענייננו מלמד כי הנאשם לא עמד ולו באחד מהתנאים האמורים.

אשר לתנאי הראשון, הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם הם זכותה של המתלוננת לביטחון, לשמירה על שלומה הפיזי והנפשי, זכותה לחיות בביטחון בכבוד ובשלווה נפש, ללא שתהא חשופה לאלימות או למלל מאיים. בתי המשפט, לרבות בית המשפט העליון, חזרו ושנו בדבר הצורך להילחם בעבירות האלימות בתוך המשפחה ועמדו על החמרה בענישה המתחייבת על מנת להביא למיגורה של תופעה בזויה זו (ראו: רע"פ 6577/09 **צמח נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] (20.8.2009); ע"פ 4732/10 **מדינת ישראל נ' פלוני**, [פורסם בנבו] (2.1.2012); רע"פ 4052/21 **פלוני נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] (15.6.2021); רע"פ 340/21 **מסרי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (28.1.2021)). לפיכך, על ככלל, יש לבכר בעבירות אלה שיקולי הרתעה וגמול על פני שיקולים אישיים של הנאשם.

15. האירוע בו הורשע הנאשם אמנם אינו נמצא ברף העליון של עבירות האלימות ועם זאת, יש לתת את הדעת לנסיבות המחמירות בביצוע העבירה - תקיפת בת הזוג בביתה, מקום בו היא אמורה לחוש בטוחה ומוגנת, ובשעה שהיא אוחזת בידה את הבן הפעוט ומניקה אותו.

ברע"פ 1454/21 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (4.3.2021) דן בית המשפט בבקשתו של המבקש, שבדומה לעניינו, הורשע בעבירת תקיפת בת זוג לפי סעיפים 379 ו-382(ב) בחוק העונשין. חרף המלצת שירות המבחן ועל אף שמדובר היה באירוע חד פעמי, הותיר בית המשפט העליון על כנה את הרשעתו של המבקש, תוך שקבע, כי חומרת תופעת האלימות במשפחה, הפוגעת קשות בתחושת הביטחון של בני המשפחה בכלל וקורבן האלימות בפרט, דורשת מדיניות ענישה מרתיעה, על מנת להביא למיגורה.

עוד אפנה לרע"פ 1/15 כצמן נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (19.1.2015) שם הורשע המבקש בעבירה של איומים כלפי בת זוגו. מדובר במבקש שהינו רופא, נעדר עבר פלילי, אשר ניתנה בעניינו המלצה מטעם שירות המבחן לביטול ההרשעה. בית המשפט העליון דחה את הבקשה לרשות ערעור וקבע כי החומרה הגלומה במעשיו של המבקש, בנסיבות המקרה, איננה מצדדת בהימנעות מהרשעה, הואיל ומדובר במעשים שבוצעו במסגרת התא המשפחתי.

עניין נוסף שנדון אך לאחרונה במסגרת רע"פ 6002/22 אלכסנדר ריאבנקו נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (19.9.2022) נוגע למבקש, אשר הורשע בביצוע עבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, למרות המלצת שירות המבחן לבטל את הרשעתו. והדברים שנאמרו שם יפים גם לעניינו:

" אשר לתנאי השני לפי עניין כתב, והוא שהעבירה תהא כזו המאפשרת את ביטול ההרשעה ללא פגיעה חמורה בשיקולי ענישה אחרים. בית משפט קמא עמד על כוונת המחוקק הנשקפת מסעיף 382 לחוק העונשין, לפיו יש להשית ענישה מוכפלת על עבירה של תקיפה, כאשר העבירה מבוצעת כלפי בני משפחה, לרבות בני זוג. החמרה זו מבטאת את שאת הנפש כלפי עבירות אלימות שמבוצעות בבני זוג, תופעה שמחייבת הרתעה אפקטיבית על מנת לגדועה מן השורש. אמנם, מעשי המבקש אינם ברף הגבוה של החומרה בתוך גדר סעיף האישום, אך קביעה כי סוג העבירה בו הורשע המבקש היא כזו המאפשרת לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים - זו קביעה שאינה עולה בקנה אחד עם הדין הנוהג".

16. בנסיבות אלה, ובשים לב למגמת ההחמרה עם אלה המבצעים עבירות אלימות בתוך המשפחה, אני סבורה כי סוג העבירה בנסיבותיה אינו מאפשר ויתור על ההרשעה.

17. אשר לתנאי השני, המלצת שירות המבחן מבוססת כולה על הנטען מפי הנאשם, ולא הוצגה כל ראייה התומכת בטענה כי יפוטור אם יורשע. בהיעדר ראיות המצביעות על פגיעה קשה וקונקרטיה בסיכויי שיקום הנאשם, לא די בחשש שהביע הנאשם כי הרשעה תפגע בתעסוקתו, שהרי פגיעה זו היא תוצאה ישירה מהוכחת אשמו של אדם בהליך פלילי (ראו: רע"פ 3589/14 לוזון נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (10.6.2014); רע"פ 7224/14 משה פרנסקי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (10.11.2014); רע"פ 174/18 שלפמן נ' מדינת ישראל (9.1.2018); רע"פ 2768/18 סיוון נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (12.6.2018)).

18. יתירה מכך, הנאשם למעשה כבר הורשע בעבירות המיוחסות לו לפני כשנה, מבלי שהייתה לכך השלכה על מצבו התעסוקתי ובנסיבות אלה, קשה להלום את טענתו כי הוא צפוי לפיטורין בעקבות ההרשעה.

19. אשר על כן, לא מצאתי כי ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם או בפרנסתו.

20. לא נעלמו מעיני כלל הנתונים החיוביים העומדים לזכות הנאשם ובכלל זה היעדר עבר פלילי, חלוף הזמן, מאמציו לשיקום, המלצת שירות המבחן והתסקירים החיוביים למדי שהוגשו בעניינו. ואולם, נתונים אלה נשקלו על ידי המאשימה, אשר הסכימה לאמץ את המלצת שירות המבחן בעמדתה המקלה לעניין העונש, בפרט בשים לב לכך שהנאשם נמצא רק בתחילת דרכו השיקומית ועדיין נשקף ממנו סיכון להישנות עבירות אלימות זוגית.

התוצאה היא שאני מטילה על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר מותנה למשך 6 חודשים, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע למשך 3 שנים.

ב. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון או עבירת איומים למשך 3 שנים.

ג. הנאשם יעמוד במבחן למשך 18 חודשים. הוסבר לנאשם כי אם לא יעמוד בתנאי הפיקוח, ניתן יהיה לגזור את עונשו מחדש ולהוסיף על עונשו.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי מרכז- לוד תוך 45 יום.

המזכירות תשלח את גזר הדין לשירות המבחן.

ניתן היום, כ"ד תשרי תשפ"ג, 19 אוקטובר 2022, במעמד הצדדים.